

Rom 10, 9

9: For dersom du bekjenner Herren Jesus med din munn, og tror i ditt hjerte at Gud har oppreist ham fra de døde, skal du bli frelst.

Det er det store spørsmålet om hvordan en blir frelst, apostelen på nytt tar for seg her. Dette emnet har han også vært veien om i det forrige verset, hvor han advarer mot å søke i alle retninger, og siterer Moses i dette: "Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte, - det er troens ord som vi forkynner". Hvordan dette skal forstås - hvordan ordet kan frelse oss, og hvordan ordet er i vår munn og i vårt hjerte - det er det Paulus forklarer nå, når han sier: "For dersom du bekjenner Herren Jesus med din munn, og tror i ditt hjerte at Gud har oppreist ham fra de døde, skal du bli frelst". Dette er et særdeles dyrebart bibelord. I korte, klare og bestemte ordelag får vi her høre hvordan vi "blir frelst", frelst fra den evige fortapelse og satt over i den evige saligheten.

Her sies det uttrykkelig at du blir frelst gjennom dette ene: At du i ditt hjerte tror, og med din munn bekjenner Herren Jesus, og at han er oppreist fra de døde. Så nær, og så bestemt er frelsen gitt i "troens ord". Du behøver ikke søke å bygge opp din egen rettferdighet på lovens lange og umulige vei (v. 5), slik som det vantro Israel (v. 2). Heller ikke behøver du sveve hit og dit sammen med de flakkende og tvilende sjelene, og liksom spørre: "Hvem skal fare opp til himmelen for å hente Kristus ned, eller fare ned i avgrunnen for å hente ham opp fra de døde?" Nei, "ordet er deg nær - troens ord". Når bare du har det slik i hjertet ditt, at du på denne levende måten tror på Jesus og bekjenner ham både som "Herre", som er kommet fra himmelen, og også som din fullkomne Frelser, "oppreist fra de døde", da skal du bli frelst.

Men la oss legge godt merke til hvordan Paulus her taler både om "tro", og om å "bekjenne"! Det er ikke bare sprunget ut av Mose ord om både "munn" og "hjerte", som ble sitert i v. 8. Men i v. 10 ser vi at disse; troen og bekjennelsen, har hver sin oppgave. For der heter det at "med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse". Nedenfor skal vi se nærmere på hva som ligger i denne forskjellen. Men nå skal du først legge merke til at når apostelen vil uttale den store forsikringen: "du skal bli frelst" - som han også sier nedenfor om "hver den som tror på ham" (v. 11), og "hver den som påkaller Herrens navn" (v. 13) - så gir han oss her først et særmerkt kjennetegn på den ekte troen, og på en nødvendig "praktisering" av troen. Og tegnet på den frelsende troen er at du gjennom den blir en Jesu venn som av hele ditt hjerte bekjenner ham og søker å fremme hans rike. Men det blir samtidig nødvendig å omsette troen i praksis; i bekjennelsen. For den levende troen føder alltid både en indre lyst og drift i hjertet til å tale om Jesus som nå er blitt dets skatt, og en kjærlighetens nidkjærhet opptatt med å fremme hans ære og sjelers frelse.

Vi forstår straks at med bekjennelse menes her hjertets frie og levende uttrykk for sin tro. Ikke bare munnens bekjennelse, eller noe en har lært i barneårene og stått og gjentatt i gudshusene, en bekjennelse enhver vantro også kan stå fram med. For vi vet først og fremst at Skriften alltid mener det alvorlig med alt det den taler. Slik at når Skriften taler om en frelsende tro eller bekjennelse, så menes det alltid den levende troen og den sanne bekjennelsen. For "det hjertet flyter over av, det taler munnen" (Mat 12: 34). Dessuten har apostelen her uttrykkelig føyd til disse ordene: "og tror i ditt hjerte". Ja, vær klar over at det er dette slag bekjennelse det tales om her; at du altså "tror i ditt hjerte" og derfor taler. Og slik taler allerede David: "Jag tror, därför tala jag" (Sal 116: 10).

Og hva er det nå den troende sjelen bekjenner om Jesus? At Jesus er Herre (ordlyden i COR's og flere andre bibler) sier Paulus. Dette er det første vi må tro og bekjenne; at den dypt foraktede, torturerte og til sist drepte Jesus er "Herren fra himmelen" (1Kor 15: 47). At "det er han som av Gud er bestemt til å være dommer over levende og døde" (Apg 10: 42). Dermed bekjenner den som tror at Herren allerede er kommet ned fra himmelen, - i motsetning til dem som spør: "Hvem skal stige opp til himmelen? - det vil si, for å hente Kristus ned" (v. 6). Ja, i dette at Jesus er Herre, ligger alt det vi tror og bekjenner om hans person og vesen, og som vi aldri uten Den Hellige Ånd ville være i stand til å tro og bekjenne rett. Apostelen sier at "ingen kan si at Jesus er Herre, uten i Den Hellige Ånd" (1Kor 12: 3). En slik bekjennelse; den som springer ut fra Åndens verk i sjelen, er det da Paulus taler om her. For gjennom Åndens opplysning kan vi allerede her og nå av hjertet tro det alle tunger én gang skal bekjenne; "at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære" (Fil 2: 8-11).

Men det er ennå en viktig side ved Jesus, som den som tror bekjenner. Og hva er så det? Jo, at Gud har oppreist ham fra de døde. Akkurat her er nok dette også tatt fram som svar på spørsmålet i v. 7: "Hvem skal fare ned i avgrunnen? - det vil si, for å hente Kristus opp fra de døde". Men vi kjenner til hvordan apostlene uten noen slik bakgrunn over alt holdt fram Kristi oppstandelse, som summen og stadfestelsen på alt det han som vår stedfortreder utførte her på jord (se f. eks. 1Kor 15: 14, 17, 18, Apg 2: 24, Rom 4: 25, 1Pet 3: 21). Dermed må vi oppfatte det som at dette er tilføyd med klar hensikt. For det er jo en helt nødvendig sak for vår frelse at vi tror i vårt hjerte at alt er fullbrakt. At synden virkelig er utslettet, loven fullkomment oppfylt i vårt sted, Guds rettferdighet rettslig tilfredsstilt, døden og djevelen fullstendig overvunnet, og "en evig rettferdighet ført fram". Men alt dette ble fullbrakt og beseglet da Gud oppvakte vår stedfortreder fra de døde.

I denne korte bekjennelsen om Kristi oppstandelse finner vi altså alt det en troende sjel behøver for å vandre trygt på frelsens vei. For det apostelen sier her at et frelst menneske tror og bekjenner; at Jesus "er Herre" og at "Gud har oppreist ham fra de døde", innebærer jo alt som den frelsende troen omfatter. I sak er det altså det samme som andre steder heter å "tro på Jesus" (v. 11), å "ha Sønnen" (1Joh 5: 12), "ete hans kjøtt og drikke hans blod" (Joh 6) osv. Og en slik tro på Jesus er det jo hele Skriften vitner om; at "hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv".

Da skal du bli frelst. Tenk godt etter hva dette ordet betyr: Frelst! "Da skal du bli frelst!" Kan jeg virkelig bli frelst, evig frelst og salig i himmelen? Er det noe jeg helt sikkert kan vite om den saken? Disse spørsmålene burde jo gjøre denne teksten vår overmåte viktig for oss. Her taler apostelen som om denne saken skulle være helt klar og avgjort; om altså hvem som blir frelst. Og slik er det også. Paulus sier klart og bestemt at hvis du er en som har denne bekjennelsen, hvor det er bare hjertets tro som oppgløder deg til å bekjenne din Frelser (men som alltid også har andre tegn på samme levende tro), så er det sikkert at "du skal bli frelst". Nå er det ennå bare noen år eller dager i denne jammerdalen, så er du inne i Guds evige herlighet. Ja, om det jo er så altfor stort, så må det likevel sies: I alt Guds ord er det helt sikkert og klart at så sant du inntil din siste dag lever i denne troen på Jesus at det bare er troen som oppgløder deg til også å bekjenne ham, så er du en av dem som en gang skal stå på hans høyre side og innbys til å gå inn til det riket som er gjort ferdig for oss fra verdens grunnvoll ble lagt.

Legg merke til det trykk Paulus i dette verset legger i ordet "du", "din munn", "ditt hjerte", "du"! Med dette utfordrer han hver eneste leser til å gå i seg selv og spørre: Er nå jeg en som har denne troen? Er det en slik bekjennelse som det tales om her, som er i min munn? Bruker jeg å tale om Kristus, og da bare ut fra mitt hjertes tro? I samme grad som det er en virkelighet at vi i vårt hjerte tror på Jesus, og bekjenner Herren Jesus med vår munn, i akkurat samme grad har vi visshet om vår frelse.